

[Kai Moltke.]

vi har i hele lovgivningen om kapitalvindingskat. Det er en direkte opfordring til, hvis man mener noget reelt på dette område, at tage dette vigtige grundproblem op, som ikke engang har fundet en halv eller kvart løsning i den nugældende skattelovgivning.

Der næst til et par af de andre ting. Nu blev det her ved betænkningen og ikke mindst ved de borgerlige ordføreres taler afsløret, at der så at sige er lagt en tidsindstillet torpedo under hele det kompleks, som hedder rentesikringsordningen. Jeg har jo før hørt den argumentation: ja men rentesikringsordningen kan passende erstattes af boligsikringen i den form, den har. Det skulle være en langt mere fuldkommen form. Jeg stiller mig ikke uvenlig over for loven om boligsikring med de ændringer, som er foreslået af SF og socialdemokratiet, men jeg erindrer dog diskussioner i folketingets boligudvalg, hvor man i sin tid indrømmede, at boligsikringen kan medføre en yderst farlig forskydning. Den virker reelt, den er til en vis grad vandtæt, så længe der er loft over lejen, men i det øjeblik boligmarkedet er frit, indgår, når man udvælger de familier, man ønsker skal flytte ind f. eks. i nyt byggeri, selvfølgelig antallet af børn, familieindtægt og ret til boligsikring automatisk. Hvor ingen kontrol findes, hvor man i de frie områder beregner, hvilken husleje der skal forlanges, hvor loftet er ophævet, skifter boligsikringen karakter; der bliver boligsikringen med de rettigheder, den medfører, i virkeligheden en statslig understøttelse til husværter og ejendomsselskaber og i langt mindre udstrækning en boligsikring for lejerne. Derfor tror jeg, det vil være halsløs gerning at begynde et angreb på det rentesikrede byggeri, for man kan sige, at det har sine ufuldstændige sider osv., men det yder dog en vis garanti for, at der virkelig skabes en i alle tilfælde lavere husleje, end der ellers er gældende i det byggeri, som er i gang i denne periode.

Jeg tror altså ikke, man skal stille de to ting, boligsikring og rentesikret socialt byggeri, op mod hinanden. Men derved havner vi automatisk i et af de andre spørgsmål, som er væsentlige, som er essentielle her, og det er spørgsmålet om bytteretten. Jeg støtter hellere end gerne bytteretten, når den altså ikke ledsages af ret til husleje forhøjelse, men for de sociale boligselskaber er det spørgsmål jo blevet bragt på bane først af fru Else-Merete Ross og senere gennem hr. Arne Larsens indlæg her. Også dér er det naturligt, at man får bytteret, men i alle tilfælde med ét forbehold: at det kan ikke være sådan, at bytteretten er så fri, at folk med store indtægter fra serviceerhvervene får ret til at bytte sig ind i rentesikret byggeri, som skulle være forbeholdt de mindre-bemidlede, dem som virkelig trænger til en billig bolig. Her må grænsen drages. Men bortset herfra er jeg fuldstændig enig med hr. Arne Larsen om, at det er temmelig snævre skø, de almenyttige boligselskaber har på, hvor det drejer sig om bytteret inden for de sociale selskaber. Derfor kan jeg ud fra de af mig her fremdragne præmisser stemme for S' og SF's ændringsforslag. Jeg skal ikke her med den sammensætning, folketingsret har, tage tingets tid ved at stille konkrete ændringsforslag, men jeg ønsker at understrege det, jeg her har sagt.

På samme måde kan jeg — underligt nok — støtte både de tre regeringspartiers og SF's forslag om, at man når frem til et virkeligt beboerdemokrati. For tidens tendens — det hørte vi jo om med hensyn til arbejdspladserne i hr. Anker Jørgensens indlæg for nylig — går jo i retning af at få afgørelsen lagt ind i lokale enheder med en fælles problemstilling, og det kan ikke være meningen med beboerdemokrati at tilstræbe en eller anden central organisations overvejende eller monopoliserende ret til at repræsentere lejerne, hvis de bare har halvdelen af medlemmerne dér. Lad mig lige tilføje, at jeg synes heller ikke om det, hvis sociale boligselskaber gør det til en betingelse for, at man kan leje sig ind, at man samtidig